

...δίνουν το στίγμα του πολιτισμού. Στα πολύ «ψιλά» του ειδικευμένου περί τα αθλητικά, ημερήσιου τύπου, πέρασε μια είδηση. Για το αθλητικό κομμάτι της, ίσως να μην άξιζε περισσότερο χώρο. Στην κοινωνική της όμως διάσταση αποτελεί υλικό για διπλωματική εργασία.

Το γεγονός ήταν η ποδοσφαιρική συνάντηση Καλλιθέας - Οδυσσέα Γλυφάδας σε γήπεδο στις Τζιτζιφιές. Η είδηση ότι συνολικά έγιναν πέντε αποβολές, ότι ο αγώνας διεκόπη στο '82 και ότι ακολούθησαν σκηνές απείρου κάλους με ξυλοδαρμούς και διακομιδή δυο τραυματιών σε νοσοκομείο ίσως να μην ήταν τόσο αξιοπερίεργο ή πρωτότυπο στον τόσο λοξοδρομημένο ελληνικό αθλητισμό. Αν συνυπολογίσουμε όμως ότι όλα τα παραπάνω έλαβαν χώρα στην πρώτη κατηγορία του Γυναικείου ποδοσφαίρου, ε! τότε η είδηση παίρνει το πραγματικό της μέτρο.

Το συμβάν αποτελεί μια πολύ ισχυρή ένδειξη της κρίσης, της ένδειας και τελικά της παρακμής τόσο του αθλητισμού όσο και της κοινωνίας. Τι είναι αυτό που μπορεί να στρέψει ομάδων νεαρές αθλούμενες κοπέλες σε χρήση βίας άνευ, μάλιστα, ορατού στόχου πέραν ενός θετικού αποτελέσματος σε ένα ποδοσφαιρικό αγώνα;

Δεν είχαν θρησκευτήκες διαφορές όπως π.χ. έχουν τα ντέρμπυ στη Σκωτία, δεν είχαν φυλετικές, υποθέτω ούτε πολιτικές, (ποια πολιτική σήμερα στην Ελλάδα;) οπότε τι μπορεί

να πυροδότησε τόση βία;

Όποιος έχει παρακολουθήσει αγώνες μικρών, ηλικιακά, κατηγοριών έχει τις απαντήσεις. Όποιος έχει ακούσει το υβρεολόγιο έξαλλων γονέων στις κερκίδες μπορεί να καταλάβει, πως επωάζονται τούτες οι πρακτικές. Όταν ο αθλητισμός μετατρέπεται σε καιροσκοπικό πρωταθλητισμό ο οποίος πριμοδοτεί ακόμα και την ακαδημαϊκή πορεία των νέων ανθρώπων είναι μόνο θέμα χρόνου οι παρενέργειες.

Κι όταν αυτές οι παρενέργειες γίνουν καθεστώς, παύουν να είναι μικρές ειδήσεις. Μετατρέπονται σε πρωτοσέλιδα. Επτά χρόνια χρειάστηκε η Δικαιοσύνη της αιωνίας Ελλάδας ώστε να αρθρώσει λόγο ο εισαγγελέας και να αποφανθεί ότι ουδέποτε υπήρξε ατύχημα με μοτοσυκλέτα και Ολυμπιονίκες. Δεν παίρνω θέση, ισχυριζόμενος ότι ήταν ή δεν ήταν σκηνοθετημένο το «ατύχημα» ή το ατύχημα. Αναφέρομαι στο τεράστιο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε. Αν η κοινωνία, η δικαιοσύνη, η πολιτεία, ο αθλητισμός, δηλαδή οι άνθρωποι που ορίζουν τις τύχες τους, σέβονταν τις αξίες και τις αρχές που υποτίθεται ότι υπηρετούν, θα είχε υπάρξει ένα σωστό, δίκαιο, ακριβές πόρισμα, πριν τελειώσουν οι Ολυμπιακοί. Τότε, τον Αύγουστο του 2004 και, ή θα είχε τιμωρήσει τους νεαρούς αθλητές, ή θα τους είχε αποδώσει καθαρούς στην κοινωνία. Πάνω απ' όλα όμως θα είχε προστατέψει τους θεσμούς και την τιμή τους.

Δεν τα κατάφερε, όπως δεν τα καταφέρνει χρόνια τώρα, να απαλλάξει το επαγγελματικό ποδόσφαιρο από την παρανομία.